

SELECCIÓ DE POEMES

■ Mai no aconseguim posseir res veritablement. Estirem la mà cap a les vides i les coses però no aconseguim prendre allò que volem agafar. Els desigs són les úniques possessions consistents perquè mai no són res més que desigs: no tenen temps, no tenen lloc i, sobretot, no tenen ombra. Desitjar és posseir criatues sense ombra (Sense ombra)

Rafael Argullol. Dins *El pont de foc*.
ED. DESTINO, 2004.

■ Visc el meu propi florir
lluny del temps que em fa patir.
Miro els camps plens de semença
és un do que em recompensa.
Per valls i tarteres clamo
el vent dúctil del meu amo.
Ple d'imatges saturades
surto a veure contrades.
Cerco l'altre. Ja no hi és
i jo em veig un inconfés.
Tot neix a la matinada
el sol, la pluja i l'amada.
Però ara ja és llum carmí
no hi fa res sé que és per mi.
La nit s'agença tot prest
dòcil m'avinc al seu gest.

Joan Fortuny. Dins *La ventura dels oratges*.
ED. VIENA, 2004.

■ Et dic adéu
i no et puc explicar
gairebé per què.
Una llàgrima
et mira per darrer cop
i el meu cor,
encongint de dolor,
vol dir-te cap on va.
Et mira als ulls
i sap que ha de callar.
El camí un el fa sol
i mai no saps
cap on et portarà.

Rosa Bosch. Dins *Una rosa al cor*.
ABADIA ED. 2004.

MENTRE DORMS

■ S'acosta amb pas lleuger
la fresca matinada,
i al meu costat tremola
el cadenciós alè
que em sustenta.
Murmuri compassat
de mar en calma
envoltant el desordre
dels teus cabells,
quan ja la llum s'enfila
pel coixí on aletegen,
absents,
els coloms refiats
de les teues parpelles.

Laia González Montolio. Dins *A partir dels liris soterrats*.
ED. BROSQUIL, 2004.

■ Desheretada pels silencis del mar,
però no pas muda.
Avui repose en la claror d'aquests rierals espessos
i en la blavor d'aquesta dolça marinada.
Per enyor, però, doneu-me un pessic de sal,
que la mar és de plata!

Àngels Gregori. Dins *Bambolines*.
PREMI AMADEU OLLER. ED. GALERADA, 2003.

■ Coves desig.
Et saps cos de memòria
i evoques pell
on sobreviure't.

Vicent Almela. Dins *Llum de somni*.
PREMI MARTÍ DOT. VIENA ED., 2004.

ETIÒPIA

■ Tarda de mal aire als Monegros,
i de mals records, i de mals somnis...
Vaig llepar, per un moment, l'altiplà de Shewa,
a l'Etiòpia afamada de menjar,
però farta de guerra, farta de gana,
botida de senyors de la guerra,
tipa de senyors de la gana.
Tipa de tot. Tipa de viure.
Ara menjaré terra cansada;
almenys se'm rentaran les dents,
i podré morir ben tip.

Ramon Guitó.
Dins *Viatge al desig*.
ABADIA EDITORS, 2004.

EL CÀSTIG DE MINOS

■ Hi ha foc enllà de les muntanyes fosques
i, més avall, s'aclofa la boirina
pels camps bladers de Granollers. De cop
tot es transforma en blau marí, molt més
la gent que afeixugada estira el carro
de les hores segades amb treballs.
Ara són bèsties de peu rodó
i volen un repòs d'alfals. Així,
quan tu te'ls mires enganxat al vidre
i assages compassió després d'un dia
remugant mandra. No volen aquest
sentiment teu, gran bou vermell, perquè
no saben que vas fer maldats (gosar
prémer el plaer) i ara ho has de pagar
amb la clausura i sarcomes al cos.

Jordi Julià.
Dins *Murs de contenció*.
PREMI CIUTAT DE TARRAGONA. COSSETÀNIA, 2004.

CERCANT-TE. CERCANT-ME

■ Dir-te que estàs ací o allà deçà
és dir-te que estàs en mi, dins de mi.
No valen les distàncies cercant-te.
No ens valen les distàncies cercant-nos.
Passa el mateix si em cerque jo mateix
lluny, en els llibres, en el vent del vent,
en els cantons dels teus ulls acerats...
però estava amagat dintre de mi
i anava d'ací allà,
fins que em trobe
cercant-me,
cercant-me com un orbat.

Pasqual Mas.
Dins *Nòmada*.
PREMI VILA DE BENISSA. ED. VIENA, 2004.

HUMILIA

Cant gregorià
■ Voluntàriament, em rebolcava
al fang espès de les meves eternes,
enfàtiques, polsoses homilies
que m'endinyava l'ombra plana i sorda
del meu jo estúpidament rebec.
I m'estiregassava a la paret,
extasiada amb l'eixam de dards, lassa,
petitesa ridícula i esquerpa,
seca de mi i del món, desesperada.

Laia Noguera.
Dins *Fuga evasió*.
PREMI RECALL. PAGÈS EDITORS, 2004.

**FES-TE PRESENT
EN ELS MEUS SOMNIS**

■ Si ja no véns a mitja tarda
a dur-me efluis de la mar,
se'm farà l'hora més isarda
i més mesquí el sorral i el far.
Què albirarà aquell ull que esguarda?,
què en quedarà d'aquell frisar?
El teu desert em fa bastarda; el teu silenci, deseparar.

*Fes-te present en els meus somnis,
deixa que et pugui somiar.*

Àlvar Valls. Dins *Mester d'isard*.
ED. 314. 2004.

■ El tast càlid del vi
que et nodreix la mirada
d'un goig vitenc de terra,
el lent frec entre els llavis
de la carn i la pell del raïm,
l'aroma antiga de la fusta,
la joia dels colors,
un llarg corrent de noms i pells colrades,
dels aspres camps de ceps
que el Sol eixuga,
de vinyes que s'enfilen.

El tacte roig,
com un mar encalmat,
davallant per la gola.

Carles Duarte.
Dins *Triptic hebreu*.
ED. 314, 2004.

LA IRA

■ Neix de ben endins creix i es deslliga
una força que esdevindrà terrible,
s'apoderà de l'ésser fins al punt
que semblarà un possés —serà un possés—
convertit en un monstre furibund.
Però abans de matar existeix un fràgil
moment en el qual encara és possible
fer-se enrere evitar l'abis profund.
Creuats els límits ja no hi ha retorn.

Manel Queralt.
Dins *Miserere*.
EMBOSCALL ED., 2004.

PERSONALITAT MÚLTIPLE

■ No sabria dir-te per què més
enllà del mar hi ha la mar, ni
per què més endins de cada
instant hi ha l'epicentre d'una
eternitat.
Avui t'he amat,
potser t'ha amat,
quan t'he estimat.

J.M. Puigoriol.
Dins *Lívica Lisboa*.
PREMI GOLETA I BERGANTÍ. VIENA ED., 2004.

ELS ADSCRITS AL PARTIT DE DÉU

■ Els adscrits al partit de Déu
són dignes de tirar la primera pedra
contra la dona adúltera,
contra els defensors del diàleg,
contra els pobres inoportuns.
Són dignes de manllevar, idees
i patentar-les a nom propi,
són dignes de manllevar, com sempre
han manllevat, terra a la Terra
i retornar-la xopa de sang.

Nati Soler Alcaide.
Dins *Les dents del gat*.
PREMI VILA MARTORELL. VIENA ED., 2004.

PERDENT EL PARLAR

■ Les coses que no funcionen, el bagul
de les eines trencades i empolsides,
tot el meu repertori de mascle cru:
les paraules que em guarde de dir-te;
no val la pena que escriga per a tu,
tan escassa és l'oportunitat que arribes
a llegir aquests versos d'un home perdut:
de tant que et sent, oblide que existixes.

Joan-Carles Ortega i Berenguer
Dins *Nits*.
PREMI CIUTAT D'IGUALADA
VIENA ED. 2004